

Nss nezabýval se otázkou v odvodním spisu uvedenou, zdali advokátní komora lze pokládati za úřad a zdali si v konkrétním případě žal. advokátní komora protizákonně osobovala příslušnost k nějakému opatření, neboť poměr mezi st-lem a jeho býv. klientem jest poměrem ze smlouvy námezdní, tedy nepochybně soukromoprávní — žal. advokátní komora výzvou naříkanou podjala se pouze úkolu prostředníka v tomto poměru — k čemuž dle § 19 odst. 2 adv. ř. byla povolána, neučinila však ve věci samé nějaké opatření nebo rozhodnutí předbíhající výroku řádného soudu jedině příslušného.

Není tu tedy rozhodnutí nebo opatření ve smyslu § 2 zák. o ss do práv strany bezprávně zasahující.

Č. 5085.

Policie zbrojní. — Honební právo: I. Pro výrok o propadnutí zbraně podle § 36 zbrojního patentu nemá významu vlastnictví ke zbraní. — II. Kdo »nosí zbraň« ve smyslu zbrojního patentu?

(Nález ze dne 5. listopadu 1925 č. 20.579).

V è c: Jaroslav M. v Sk. proti zemské správě politické v Praze stran prohlášení zbraně za propadlou.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v Foděbradech z 23. října 1923 byl st-l pro přestupek § 26 zákona o myslivosti z 1. června 1866 č. 49 zem. zák. doplněného zákonem z 2. dubna 1872 č. 15 z. z. a § 36 zbrojního patentu z 24. října 1854 č. 223 ř. z., jehož se dopustil dle svědectví strážce četnické, soudního vyslechu a částečného doznání tím, že dne 26. srpna 1923 v honebním revíru Josefa Ž. bažanta honil, nemaje zbrojního pasu, honebního lístku, ani písemného svolení pána honitby, odsouzen k pokutě 40 K, v případě nedobytnosti do vězení na 4 dny; puška zabavená byla prohlášena ve smyslu § 36 zbrojního patentu za propadlou.

Odvolání zsp nevyhověla.

Stížnost na nss podaná brojí pouze proti výroku, jímž byla puška prohlášena za propadlou, opakuje vývody odvolání, že totiž st-l vzal pušku svého otce bez jeho vědomí a svolení a dovozuje, že výrok o propadnutí pušky jest v rozporu se zákonem, poněvadž zbraň náležela osobě třetí, která se nijak neprovinila při nesprávném jejím použití, po případě, že řízení jest vadné, poněvadž okolnosti právě uvedené nebyly zjištěny.

O stížnosti nss uvážil toto:

Dle § 36 zbrojního patentu jest trestným, kdo n e o p r á v n ě n ě a bez prokázané nutnosti k odvrácení hrozícího nebezpečí zbraň n o s í, zbraň pak n e o p r á v n ě n ě nošená propadá. Z tohoto znění zák. předpisu se podává, že rozhodným pro výrok o propadnutí zbraně jest jedině, že ta která osoba zbraň nosí s vědomím, že jest to zbraň, se kterou může a chce dle jejího určení nakládati (na př. kdo jde do polí s puškou nabitou k honbě zvěře, na střelnici ke střelbě do terče, s pistolí na souboj, opak, nese-li kdo zbraň od puškaře k zákazníkovi, zloděj, který ji z místa krádeže nese), a že osoba ona zbraň nosí neoprávněně.

Okolnost pak, zda zbraň jest vlastnictvím toho, kdo ji nosí aneb patří osobě třetí, jest nerozhodnou, pakli splněny jsou předpoklady uvedené.

Ježto je nesporné, že st-l byl přistižen s puškou při honbě bažantů bez zbrojního lístku, jsou splněny předpoklady, které zákon vyžaduje, aby zbraň podle § 36 zbrojního patentu mohla býti prohlášena za propadlou. Z ustanovení § 47 zbrojního patentu opak shora vysloveného názoru nelze dovozovati, k tomu znění předpisu toho dostatečného podkladu nepodává.

Ježto nař. výrok odpovídá zákonu, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 5086.

Vojenské věci. — Administrativní řízení: I. Ve věci přestupku podle § 16 zák. z 21. prosince 1912 č. 235 ř. z. o vojenské přípraze rozhoduje ve III. stolici mno v dohodě s min. vnitra. — II. Kdo je trestný za nepředvedení koně podle cit. předpisu?

(Nález ze dne 5. listopadu 1925 č. 20.580).

Věc: Josef K. ve V. a František M. v T. (adv. Dr. Vlad. Domorázek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o přestupek § 16 zák. z 21. prosince 1912 č. 235 ř. z.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká st-le Josefa K., zrušuje se pro vady řízení; naproti tomu se stížnost Františka M. zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Osp v Č. B. odsoudila trestním nálezem ze 14. března 1922 st-le pro přestupek § 16 zákona z 21. prosince 1912 č. 235 ř. z. dle § 19 cit. zákona každého k pokutě 600 K a do vězení v trvání 4 dnů.

Zsp nálezem z 25. října 1922 nálezy ty potvrdila. Další odvolání byla žal. úřadem v dohodě s min. vnitra nař. rozhodnutím zamítnuta.

Nss rozhoduje o stížnostech podaných oběma st-li uvažil toto:

Obě stížnosti namítají předem, že k vydání nař. rozhodnutí bylo kompetentní výhradně mno, bylo-li však nař. rozh. vydáno v dohodě s min. vnitra, že rozhodoval úřad k tomu vlastně nepříslušný (§ 20 cit. zákona).

Zákonem z 31. března 1920 č. 218 Sb. jsou v § 2 uvedeny taxativně určité obory, o kterých mno musí rozhodnouti v dohodě s min. vnitra. Mezi těmito obory, které odpovídají určitým oborům ve speciálních zákonech určeným, jest také uveden odvod koní a vozů a jeví se již tím kompetence obou ministerstev, která v tomto případě rozhodla, odůvodněnou. Z okolností, že v § 2 zák. č. 218/20 na konci první věty jsou připojena slova »v míru«, nelze dospěti k jinému závěru, poněvadž slova ta vztahují se dle ostatního obsahu tohoto předpisu pouze na vojenskou přípraze.

O dalších stížných bodech uvažováno jak následuje:

Skutková podstata trestního činu shledána dle trestního nálezu v tom, že st-lé, ač byli povinni dodat k vojenské přípraze vlastní koně, dodali koně naprosto nezpůsobilé, které po vyhláše teprve koupili za tím ú-